

tinge Ministeren til at gøre sin Pligt, nemlig at give os den Finansplan, som allerede er blevet efterlyst adskillige Gange. Vi ved i Virkeligheden forfærdelig lidt her i Rigsdagen; vi ved ikke meget, naar vi vedtager Finansloven. Thi hvad er Finansloven? Den er ikke længere et Overslag over Indtægterne, Finansloven er efterhaanden blevet en Opstilling af enkelte Tal; naar Forholdet er saaledes, at vi f. Eks. bevilger 135 Mill. Kr. til Udgift paa Finansloven, men vi faktisk faar en Udgift paa 600 Millioner, er Finansloven som Overslag ret værdiløs; det, vi vedtager, er enkelte Bevillinger, og dem kan vi bedømme, men Helhedsvirkningen er Tinget afskaaret fra at skønne over. Vi er kommet ind paa noget, som jeg mener ikke altid er heldigt, nemlig at give Finansbevillinger igennem Finansudvalget; det kommer vi ganske naturligt til paa den Maade, det hele fremlægges, men det fører til, at Tinget opgiver sine Rettigheder, dels til Fordel for det til enhver Tid siddende Ministerium og dels til Fordel for Finansudvalget. Det er efter min Mening nødvendigt at foretage en Undersøgelse af, hvorvidt man overhovedet skal have Laan. Og her kommer jeg til et andet Spørgsmaal; som jeg blot lige skal tangere, nemlig Spørgsmaalet om, hvilke Midler den højtærede Finansminister eventuelt har til at forbedre vor Valutakurs. Sagen er, at Dollaren er i Færd med at nærme sig stærkt op imod de 4 Kr., og Sterling rejser sig i tilsvarende Grad. Vor Krone er kommet ind under Markens Omklamring og Omfavelse, og det har trukket vor Krone ned; medens Sveriges Krone har holdt sig klar af Marken, er vi kommet den for nær. Jeg vil sige, at dette kan blive afgørende for, baade hvilke Penge man skal trække hjem, og hvilke Laan man skal optage, og hvor man skal optage dem. Det er disse Spørgsmaal, jeg mener, man har Lov til at stille i Udvalget, og som jeg haaber vil blive stillet, og selvfølgelig vil ogsaa de almindelige politiske Betragtninger og politiske Betingelser, som de to store Oppositionspartier anser det for nødvendigt at stille, komme frem der. Jeg vil nævne en Ting til, thi det ærede radikale Medlem synes at have misforstaaet det ærede Medlem fra Æbeltoft. Jeg hørte nøje efter, det ærede Medlem fra Æbeltoft krævede selvfølgelig ikke Ophævelse af den Beskyttelse, der er for Befolkningen, det ærede Medlem krævede ikke en Gang en Ophævelse af den overordentlige Kommission eller af Loven; det, han krævede,

var to Ting, og disse to Ting kan jeg ikke indse, at et Ministerium med nogen som helst Ret kan modsætte sig. Den ene var en Tidsbegrænsning af Loven, og den anden, at noget af den Myndighed, Rigsdagen har givet fra sig, vender tilbage til Rigsdagen og udøves gennem den. Det er et parlamentarisk Krav, som jeg synes, at en saa demokratisk Regering, en saa parlamentarisk Regering som den, vi har, vil have vanskeligt ved at afslaa.

**Finansministeren (Brandes):** To af de ærede Ordførere, Ordføreren for Socialdemokratiet (Sigvald Olsen) og Ordføreren for det radikale Venstre (Gamborg), har anbefalet dette Lovforslag og givet deres Tilslutning dertil, og jeg kan kun takke derfor. De to andre Partier har stillet sig omtrent ens overfor dette Forslag, dog med nogen Forskel, idet nemlig det konservative Folkeparti ved denne Lejlighed har to Ordførere af noget forskellig Art. Hvis jeg maatte bruge en Lignelse, vilde jeg sige, at den første ærede Ordfører (Johan Knudsen) minder mig meget om en Skolerytter, der paa en adstadig og nydelig Maade fremfører en smuk Hest, medens den anden ærede Ordfører (Birck) noget minder mig om den Figur i Cirkus, der undertiden ledsager Skolerytteren og ved muntre og vittige Indfald forstaar at more Galleriet. Det forhindrer ingenlunde, at denne ledsagende Figur kan have gode Ideer, en Gang imellem finde paa noget, som baade er træffende og godt sagt, men jeg ved ikke rigtig, hvor megen Lid jeg i dette Tilfælde vil kunne sætte til denne ærede Ordfører, idet jeg ikke paa Forhaand ved, om han nu ogsaa er et Udtryk for sit Parti eller ikke, visse Udtryk, han benyttede, synes mig i alt Fald ikke at stemme overens med hele hans Partis Opfattelse af denne Sag. Jeg har i Højreblade set, at der var stor Glæde over, som jeg ogsaa sagde i den Tale, jeg holdt ved Fremsettelsen af Lovforslaget, at Bankerne havde talt forsvarlig Politik overfor Finansministeren. Nu derimod hørte jeg det ærede Medlem sige, at naturligvis var det ikke tilladt Bankerne at tale Politik til Finansministeren, det var noget, man ganske maatte have sig frabedt. Jeg tror ogsaa, der paa andre Punkter, f. Eks. med Hensyn til Nævn og deres Virksomhed, vil være en vis Modsætning mellem det ærede Medlem og i alt Fald en Del af hans Partifæller. Jeg foretrækker derfor paa en vis Maade den ærede første Ordfører for ham, det var mere som en Ekstrakt af,